

ΕΙΡΗΝΗ ΨΥΧΗΣ

Όσιου Σεραφείμ του Σάρωφ

Τίποτε δέν είναι καλύτερο από τήν ειρήνη του Χριστού. Σ' αυτήν εξοστρακίζεται κάθε πόλεμος τών πνευμάτων του σκότους: "ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις" (Ἐφεσ. 6:12).

Τὸ νὰ βυθίζει κάποιος τὸ νοῦ του μέσα στὴν ψυχὴ του καὶ ἡ καρδιά του νὰ ἐργάζεται νοερά εἶναι σημεῖο σοφῆς ψυχῆς. Τότε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἐπισκιάζει καὶ βρῖσκεται ὁ ἄνθρωπος σὲ μιά εἰρηνικὴ κατάστασι. Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰρηνικὴν κατάστασι προχωρεῖ σὲ μιά ἄλλη, περισσότερο εἰρηνικὴ. Εἰρηνικὴ κατάστασι ἐννοοῦμε, ὅταν κάποιος ἔχει καθαρὴ συνείδησι. Καὶ περισσότερο εἰρηνικὴ, ὅταν ὁ νοῦς θεωρεῖ μέσα του τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ: "καὶ ἐγενήθη ἐν εἰρήνῃ ὁ τόπος αὐτοῦ" (Ψαλμός 75:3).

Μπορεῖ νὰ μὴν εὐφραίνεται κάποιος, ὅταν βλέπῃ τὸν ἥλιο μὲ τὰ αἰσθητὰ του μάτια; Ἀλλὰ πόσο περισσότερο εὐφραίνεται, ὅταν ὁ νοῦς του βλέπῃ μὲ τὰ ἐσωτερικὰ μάτια τὸν ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης, τὸν Χριστό; Τότε πραγματικὰ χαίρεται κάποιος μὲ μιά ἀγγελικὴ χαρὰ.

Οταν ὁ ἄνθρωπος πορεύεται σὲ μιά εἰρηνικὴ κατάστασι, γεύεται τίς πνευματικὲς δωρεές μὲ ἀφθονία. Οἱ ἅγιοι Πατέρες, πού βρισκόνταν σὲ εἰρηνικὴν κατάστασι καὶ εἶχαν ἐπισκιαστῆ ἀπὸ τὴν Θεία Χάρι, ζοῦσαν πολὺ.

Οταν ὁ ἄνθρωπος βρῖσκεται σὲ εἰρηνικὴν κατάστασι, μπορεῖ νὰ φωτίσῃ καὶ τοὺς ἄλλους μὲ τὸ δικό του φῶς. Πρὶν ἀπ' αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ λόγια αὐτῆς Προφητίδος Ἄνας: "Μὴ ἐξελεθῶ μεγαλορημοσύνη ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν" (Α' Βασιλ. 2:3) καὶ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: "ὑποκριτὰ, ἐκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου" (Ματθ. 7:5). Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ἄφησε τὴν εἰρήνην αὐτῆν σὰν κάποιον ἀνεκτίμητο θησαυρὸ στοὺς μαθητὰς Του πρὸ τοῦ θανάτου Του, λέγοντας: "εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν" (Ἰωάν. 14:27). Γι' αὐτὴν τὴν εἰρήνην ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: "καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ" (Φιλιπ. 4:7).

Γ' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀγιάσουμε ὅλες τίς σκέψεις, τίς ἐπιθυμίες καὶ τὰ ἔργα μας, γιὰ νὰ λάβουμε τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ κραυγάζουμε πάντα μαζὶ μὲ τὴν Ἐκκλησία: "Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δός ἡμῖν" (Ἠσα. 26:12).

✘ Ὅταν μιλάμε στὸν Θεὸ νὰ Του λέμε: "Ἐσὺ γνωρίζεις ὅτι θέλω καὶ δέν δύναμαι. Ἐσὺ ὅμως, ἂν θέλῃς, δύνασαι" καὶ **ἂν δέν θέλῃς, ὅπως θέλεις καὶ ὅταν θέλῃς**".

✘ Ὅταν ἡ προσευχὴ μας εἶναι μουσκεμένη στὰ δάκρυα γιὰ ὅλον τὸν κόσμον,

τότε φέρομε μέσα μας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

✘ Ὁ Θεὸς ἀτενίζεται ἐν ἀπλότητι καὶ μποροῦμε νὰ ἔλθωμε σὲ ἄμεσο ἐπαφή μαζὶ Του μὲ ἐπίγνωσι.

✘ **Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ** εἶναι σὰν ἓνα σύννεφο ἀπὸ πάνω, ἔτοιμο νὰ βρέξῃ. Ὅταν τὸ ἐπικαλεσοῦμε, ἔρχεται ἀμέσως. Ἀφορμὴ θέλει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸ δώσῃ. **Δέν μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ δώσῃ, ἂν δέν τὸ ζητήσωμε.** Σέβεται πάρα πολὺ τὸ δῶρον τῆς ἐλευθερίας, πού μὰς ἔχει χαρίσει.

✘ Ὁ Θεὸς κρούει διαρκῶς τὴν ψυχὴν σου καὶ περιμένει νὰ Του ἀνοίξῃς. Μόλις ἐσὺ ἀνοίξῃς καὶ πῆς: "Σκέπτομαι Ἐσένα, Θεέ μου", τότε ὅλα τὰ τελούμενα στὸν ναὸ λαμβάνουν χώρα μέσα σου καὶ ὄχι ἀπλῶς ἀντιλαμβάνονται τί λένε, ἀλλὰ παίρνεις θέσι, γίνονται βιωμὰ σου.

✘ Ἀφήνω τὴν ὑπαρξί μου ὅλη εἰς τὸν Θεόν· ἐνώπιόν Του. Ξέρω ὅτι εἶμαι δικός Του· ὁ Θεὸς δέν μὲ ἐπλασε; Ἀναπαύω τὴν σκέψι μου σ' Αὐτόν. Ἐχω ἀμέσως τὴν ἀνταπόκρισι, γιατί Αὐτός μὲ περιμένει νὰ Του ἀνοίξω.

✘ Γιὰ σκεφθῆτε, ἅμα τελειώσουμε τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μας καὶ πάμε στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πῶς θὰ ἀπολαμβάνωμε τὰς δωρεάς τοῦ Θεοῦ! **Οἱ κόποι καὶ τὰ ἔργα ἀκολουθοῦν**, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ παρόντα μέχρι τὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου μένουν.

✘ Ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ· ἐνῶ λαμβάνομε τὴν Δωρεά, συγχρόνως προσφέρομε καὶ ἐμεῖς τὴν εὐχαριστία.

✘ Αἰσθάνομαι τὸν Θεόν διὰ μέσου τῆς ὁράσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς ψυχῆς. Αὐτὰ δέν μπορεῖς νὰ τὰ ἐκφράσῃς, οὔτε νὰ τὰ πῆς, οὔτε νὰ τὰ φτιάξῃς μὲ λόγια. Διότι εἶναι αἰσθησι ζωῆς αἰωνίου.

✘ Πρέπει νὰ Τὸν λατρεύωμε, γιατί ὁ Θεὸς μὰς λατρεύει. Τόσο πολὺ μὰς ἀγαπάει. Λατρεία μὰς ἔχει! Αὐτός πού ἀγαπάει, θὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀγάπη, πού εἶναι ὁ Θεός.

Γέρων Δαμασκηνός Κατρακούλης

-Γέροντα, πώς αισθάνεται η καρδιά μέ την **ΑΓΑΠΗ**;

-Γέρων **Ευμένιος**: Μέ την **ΑΓΑΠΗ** πετᾶ ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι μέσα του ὁ Θεός. Ὅταν ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος, ὁ Θεός μπαίνει μέσα στήν καρδιά μας καί φεύγει ὁ διάβολος. Γιατί ὁ διάβολος, ὅπου εἶναι ἡ ἀγάπη, δέν κάθεται. Ἐπειτα αὐτός ἔχει μίσος, κακία, εἶναι πατήρ τοῦ ψεύδους. Δέν θέλει κανένα καλό. Ὅπου ὑπάρχει ἡ ἀγάπη ὁ διάβολος φεύγει. Τό βάζει στά πόδια, δέν μπορεῖ νά σταματήσῃ, πῶς θά σταματήσῃ; Ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς, λέει, συνηγμένοι εἰς τό ἕμῳ ὄνομα, ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσω αὐτῶν, εἰμί καί ἐγώ. Ἀφοῦ εἶναι ἐκεῖ ὁ Θεός, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ὁ διάβολος πῶς θά πατήσῃ;

-Πῶς θά μάθῃ τώρα ὁ ἄνθρωπος νά ἀγαπᾷ;

-Γέρων **Ευμένιος**: Τζάμπα εἶναι ἡ **ΑΓΑΠΗ**. Οὔτε πληρώνουμε, οὔτε νά πάμε ταξίδι, οὔτε νά κόψουμε εἰσητήριο. Ἡ ἀγάπη εἶναι τζάμπα. Ὅπου νά πάμε, ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖ. Ἡ **ΑΓΑΠΗ** δωρεά εἶναι.

- Πνεῦμα ὁ Θεός, καί τά ιδιώματα τῆς ἀγάπης παντοῦ.

-Γέρων **Ευμένιος**: Ὅτι Πνεῦμα ὁ Θεός καί ἐν πνεύματι δεῖ προσκυνεῖν.

-Ἀπό τήν **ΑΓΑΠΗ** πρὸς τόν Θεόν, αὐξάνει καί ἡ ἀγάπη πρὸς τήν μελέτη τοῦ Θεοῦ Λόγου;

-Γέρων **Ευμένιος**: Ἐ, βέβαια. Ὅποιος ἀγαπᾷ τόν Θεόν, ὑποχρεωτικά μελετᾷ καί τόν Θεῖον Λόγον. Διψᾷ νά ὁμιλῇ μέ τόν Θεόν. Δέν ἀγαπᾷ τίποτε ἄλλο.

Αὐτός πού ἀγαπᾷ τόν Θεό, ἀγαπᾷ καί ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ. Τά δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, ἀγαπᾷ καί ὅλα αὐτά πού ἀγαπᾷ ὁ Θεός. **Ἀγαπᾷ ὅλους.**

-Μέ τούς δαίμονες πῶς ἐνεργεῖ; Καί αὐτοί πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἶναι.

-Γέρων **Ευμένιος**: Ὅχι, δέν εἶναι. Διότι δέν ἔχουν σάρκα καί ὀστά, εἶναι πνεύματα. Ὁ Θεός τά δημιούργησε, μά τά καμε δοξασμένα, τά καμε φωτεινά. Τόν πρῶτο, τόν Ἐωσφόρο. Ἀφοῦ δέν ἤθελε ν' ἀγαπᾷ τόν Θεό, καί ἤθελε νά βάλῃ τόν ἑαυτόν του ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ...Μά μπορεῖ νά ἀγαποῦσε τόν Θεό; Ὅποιος ἀγαπᾷ ἕνα ἄνθρωπο, μπορεῖ νά τόν βάλῃ κάτω, νά τόν πατήσῃ μέ τά πόδια του; Παραχωρεῖ τά δικαιώματά του, καί λέει: Ἀφοῦ σ' ἀγαπᾷ σ' ἔχω καλύτερα ἀπ' τόν ἑαυτόν μου. Ἀφοῦ λοιπόν εἶπε ὁ Θεός ὁ θρόνον μου ὑπεράνω τοῦ Ὑψίστου, καί γενήσομαι ὅμοιος τοῦ Ὑψίστου, ὁ Θεός τόν ἐγκρέμισε, τοῦ ἀφήρεσε τήν χάρι, τήν δόξα, τήν τιμὴ πού εἶχε. Ὅλα τοῦ τά ἀφήρεσε.

-Γέροντα, κουράζεται ἡ ψυχὴ καί τό σῶμα στήν **ΑΓΑΠΗ** τοῦ Θεοῦ; Διότι λέει ὁ Κύριος: ὁ ἔχων τάς ἐντολάς μου καί τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνος ἐστίν ὁ ἀγαπῶν με; Ἐχει κάποιον κόπο αὐτό;

-Γέρων **Ευμένιος**: Δέν ἔχει κόπο... Κόπος εἶναι νά ἀγαποῦμε τόν Θεό; Τί κόπο ἔχει;

-Ἐρ' εἰπεῖν κόπο ἔχει ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία...

-Γέρων **Ευμένιος**: Ὅταν ἀγαποῦμε τόν Θεόν, δέν εἶναι κόπος. Μᾶς ξεκουράζουν αὐτά. Αὐτός πού αισθάνεται κούρασι, δέν τόν ἀγαπᾷ τόν Θεόν.

- Ὅταν δέν τηρεῖ τίς ἐντολές, εἶναι κουρασμένος;

-Γέρων **Ευμένιος**: Naί, εἶναι κουρασμένος, δέν μπορεῖ νά

ξεκουραστῇ. Δέν βρίσκει παρηγοριά ὁ ἄνθρωπος ἀπό τίποτε τό ἀνθρώπινο, ἂν δέν ἀγαπᾷ τόν Θεόν. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ὅτι πρᾶός εἰμι ἐγώ καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καί εὐρίσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστίν. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ κάνει τό φορτίο ἐλαφρό. Χωρίς τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τό φορτίο εἶναι δυσβάστακτο. Δέν μπορούμε νά τό συκώσουμε. Χωρίς τήν **ΑΓΑΠΗ** τοῦ Θεοῦ, ὅλα γενικῶς μᾶς φαίνονται πολύ δύσκολα. **Μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅλα εἶναι εὐκόλα, γιατί τά ἐνεργεῖ ὁ Θεός.** Εἶναι μέσα ὁ Θεός καί τά ἐνεργεῖ. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Τριάδα εἶναι μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀγαπῶν ἐμέ, καί τόν Λόγον μου τηρεῖ. Καί ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσῃ αὐτόν καί πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα, καί Μοῦνην παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν. **Γίνεται ἡ καρδιά τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ὁ θρόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος!** Μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγαπᾷ τόν Θεόν εἶναι ἐνθρονισμένη ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Τριάδα!

-Μά πόσο μεγάλη εἶναι ἡ τιμὴ αὐτή, πού κάνει ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο;

-Γέρων **Ευμένιος**: Σέ κανέναν δέν ἔκανε μεγαλύτερη τιμὴ, ἀπ' αὐτήν πού ἔκανε στόν ἄνθρωπο. Τίποτε δέν ἐτίμησε ὁ

Θεός, ὅσο ἐτίμησε τόν ἄνθρωπο. **Τίποτε δέν ἀγάπησε ὁ Θεός, ὅσο ἀγάπησε τόν ἄνθρωπο.**

-Γέροντα, οὔτε καί τούς Ἀγγέλους;

-Γέρων **Ευμένιος**: **Τί-**

ποτε! Ἀφοῦ ὁ Θεός ἐγίνε ἄνθρωπος γιὰ τόν ἄνθρωπο. Δέν ἐγίνε γιὰ τούς Ἀγγέλους! Ἐγίνε ὁ Θεός ἄνθρωπος, γιὰ νά σώσῃ τόν Διάβολο, πού ἀπό Ἄγγελος ἐγίνε Διάβολος; Ἐλαβε σάρκα ἀνθρώπινη γιὰ νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο.

- Οἱ Ἄγγελοι δέν ζηλεύουν γι' αὐτή τήν προτίμηση;

-Γέρων **Ευμένιος**: Ὅχι. Μέ αὐτό πού ἔκανε ὁ Θεός, οἱ Ἄγγελοι πῆραν περισσότερη χαρὰ ἀπ' ὅση εἶχαν. Μέ τήν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν Σάρκωσι Του, μέ τήν Σταύρωσι, μέ τήν Ἀνάστασι καί τήν Ἀνάληψί Του στοὺς Οὐρανοὺς, οἱ Ἄγγελοι ἐγίναν ἄτρεπτοι στό κακό, ἐνῶ πρὶν ἦταν τρεπτοί.

- Αὐτά τά λέτε ἐπειδὴ τά διαβάσατε, ἢ τά διαβάζετε... ἀπό μέσα;

-Γέρων **Ευμένιος**: Μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τά ἐζήσα. Κάθε τί τό ὠραῖο τό νοιώθει κανεὶς ὅταν τό ζῆσῃ. **Τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν μπορούμε νά τὴν νοιώσουμε, ἂν δέν τὴν ζήσουμε.** Κι ἂν τὴν διαβάσουμε, δέν μπορούμε νά τὴν νοιώσουμε, ἂν δέν τὴν ζήσουμε στήν πραγματικότητα. **Τότε ὁ ἄνθρωπος θεώνεται.** Τόσο πολύ ὁ Θεός ἀγαπᾷ τόν ἄνθρωπο, πού γίνεται ὁ ἄνθρωπος ἕνα μέ τόν Θεό. Ἐνώνονται. Γίνεται ἕνα μυστήριο ἀκατάληπτο. Δέν λέγεται, οὔτε κατανοεῖται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἕνα μέ τόν Θεό! Θεώνεται ὁ ἄνθρωπος... Ὅταν ἀγαποῦμε τόν Θεό, ὁ Θεός μᾶς βοηθεῖ κάθε μέρα. Καί μετὰ ἀνεβαίνει ὁ ἄνθρωπος. Τοῦ δίνει ὁ Θεός τὴν δύναμι. Γιὰ νά τόν ἀγαποῦμε πιό πολύ. Κι ἄλλο, κι ἄλλο!

Γέρων Ευμένιος Σαριδάκης

Μή καταλογίσης, ΚΥΡΙΕ, τὴν ἁμαρτίαν ταύτην

Κάποτε ὁ **ΟΣΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ** ὁ **ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΣ** περπατοῦσε στὴν Κημόσια ἀγορά, κοντὰ στὸν στυλο πού εἶχε στήσει ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος. Πάνω σ' αὐτὸν εἶχε ὑψώσει ὁ αὐτοκράτωρ ἓναν ἀνδριάντα καὶ στὴν βάσι του εἶχε τοποθετήσει τὰ τίμια καρφιά, πού τρύπησαν τὸ Ἅγιο Σῶμα τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεὸς καὶ νὰ προστατεύεται ἡ πόλις.

Τότε κάποια ἐνάρετη γυναίκα ἦρθε σέ ἑκτασι. Ἄνοιξαν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τῆς καὶ εἶδε τὸν μακάριο νὰ ξεχωρίζη μέσα στοῦ πληθὸς σάν **ΠΥΡΙΝΟΣ ΣΤΥΛΟΣ** καὶ νὰ ἀκτινοβολῆ. Μερικοὶ ἀνόητοι ἄνθρωποι τὸν χαστουκίζαν, ἄλλοι τὸν γρονθοκοποῦσαν, ἐνῶ οἱ περισσότεροὶ τὸν ἐβλεπαν μὲ ἀηδία καὶ ἔλεγαν:

- Κύριε, οὔτε στὸν ἐχθρὸ μας τέτοιο κακό!

Πίσω ἀκολουθοῦσαν δαίμονες, πού ἄκουγαν τὰ λεγόμενα καὶ πρόσθεταν:

- Μακάρι νὰ εἰσακούσῃ ὁ Θεὸς τὴν προσευχή σας καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀναδείξῃ ἄλλον ὅμοιο τοῦ στή γῆ. Κανεὶς δὲν μας πλήγωσε, κανεὶς δὲν μᾶς ἔκαψε τόσο τὴν καρδιά, ὅσο αὐτὸς ὁ ἀπατεώνας καὶ χασομέρης. Ἦταν δούλος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ ὑποτάσσεται στὸν κύριό του, ὑποκρίθηκε τὸν τρελλό καὶ ἐμπαίζει τὸν κόσμο.

Συγχρόνως σημειῶναν ἐκείνους πού χτυποῦσαν τὸν Ὅσιο καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους:

- Αὐτὴν τὴν ἁμαρτία πού κάνουν, νὰ τὸν χτυποῦν ἄδικα, θὰ τὴν ἔχουμε γιὰ παρηγοριά. Καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τους θὰ τοὺς κατηγορήσουμε μπροστὰ στοὺς Ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ γι' αὐτὴ τους τὴν πράξι καὶ δὲν θὰ ἔχουν τί ν' ἀπολογηθοῦν.

• **Ο** Ὅσιος, ὅμως, μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ Πνεύματος τοὺς ἄκουσε καὶ τοὺς κατέστρεψε ὅλα τὰ σημειώματα.

- Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα, ἔλεγε φοβερίζοντάς τους, νὰ τὰ σημειώνετε αὐτά, γιατί παρεκάλεσα τὸν Χριστὸ νὰ μὴν καταλογίση ἁμαρτία σ' αὐτοὺς πού μὲ χτυποῦν. Ἡ ἀγνοιά τους χρησιμεύει σάν ἀπολογία.

• **Ε**νῶ ἡ γυναίκα παρατηροῦσε ὅλα αὐτά, κύταξε ψηλά καὶ σάν ν' ἄνοιξε ἡ πύλη τ' οὐρανοῦ καὶ ξεχύθηκε πιβίζοντας ἓνα πληθὸς χαριτωμένα χελιδόνια. Ἀνάμεσά τους πετοῦσε ἓνα χιονάτο περιστέρι, πολὺ μεγάλο, μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸν μακάριο. Κρατοῦσε στό στόμα του ἓνα κλαδί ἐλιάς, πού ἔλαμπε σάν τὸ χρυσάφι καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀνθρώπινη φωνή:

- Δέξου αὐτὸ τὸ κλαδί! Σοῦ τὸ στέλνει ὁ Παντοκράτωρ Πατὴρ, ὁ Κύριος Σαβαώθ ἀπὸ τὸν παράδεισο τῆς τρυφῆς, ἐπειδὴ εἶσαι οἰκτίρμων, συμπαθὴς καὶ φιλάγαθος, ὅπως κι ἑκεῖνος εἶναι μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Θὰ σέ δοξάσῃ ἀκόμη περισσότερο ὁ Ὑψιστος καὶ θὰ μεγαλυθῇ τὸ Ἅγιο Του ὄνομα ἐξ αἰτίας σου, ἐφ' ὅσον ζήτησες νὰ μὴν ἔχουν ἁμαρτία ὅσοι σέ χτυποῦν καὶ σέ θλίβουν καθημερινά.

Μόλις εἶπε αὐτά, κάθησε στό κεφάλι του. Ἦταν ὀλόκληρο “περιτηγυρωμένο, καὶ τὰ μετάφρενα αὐτοῦ ἐν χλωρότητι χρυσίου” (Ψαλμ. 67: 14). Τὰ μάτια του ἔμοιαζαν μὲ πολύτιμα μαργαριτάρια. Τὰ πόδια του ἦσαν βαμμένα μὲ κόκκινο βασιλικὸ χρῶμα. Πάνω στό κεφάλι του ὑπῆρχε σταυρὸς ἀπὸ ἄνθη, καὶ τριγύρω του κεληδοῦσαν ἀκατάπαυστα τὰ χελιδόνια.

Βλέποντας ὅλα αὐτά ἡ θεοσεβὴς ἐκείνη ψυχὴ, ἔμεινε κατάπληκτη καὶ μυστικά ἀνεφώνησε:

- Πόσο ἀγαθὸς εἶναι ὁ Θεός! Υπάρχουν τέτοιοι φωστῆρες στή γῆ καὶ τὸ ἀγνοοῦμε οἱ ταλαίτωροι!

Πολλὲς φορές θέλησε νὰ φανερώσῃ αὐτά πού εἶδε, ἀλλὰ τὴν ἐμπόδιζε ἀμέσως κάποια θεϊκὴ δύναμις: Τὴν ἔπανε τρεμούλα κι ἀπὸ τὸν φόβο τῆς, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, σιωποῦσε. Μία ἡμέρα τὴ συναντᾷ ὁ δίκαιος καὶ τῆς λέει:

- Φύλαξε τὸ μυστικὸ μου, Βαρβάρα, καὶ μὴ φανερώσῃς σέ κανένα τὴν ἐργασία μου, ὥσπου νὰ φύγω ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ πορευθῶ “ἐν τόπῳ σκηνηῆς θαυμασπῆς, ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ” (Ψαλμ. 41: 5).

- Καὶ νὰ θελήσω νὰ τὸ πῶ, Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, δὲν μπορῶ. Μὲ ἐμποδίζει κάποια ἄορατη δύναμις καὶ μὲ πιάνει τρόμος καὶ παραλυσία.

ΑΠΟ ΤΟ **ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ**

• **Ε**νας ἀπὸ τοὺς μεγάλους Πατέρες τῆς Ἐρήμου συλλογίστηκε κάποτε:

- Ἄρα γε ποιοῦ Ἅγιου μέτρα ἔχω φθάσει;

Μὰ ὁ ἀγαθὸς Θεός, γιὰ νὰ τὸν προλάβῃ ἀπὸ τὴν ὑψηλοφροσύνη, τοῦ φανέρωσε πῶς στοῦ γειτονικό Κοινόβιο ζοῦσε κάποιος Μοναχὸς πολὺ ἀνώτερός του στὴν ἀρετῇ, πού θεωροῦσε ἐν τούτοις τὸν ἑαυτὸ του πολὺ ἁμαρτωλὸ καὶ τελευταῖο ἀπὸ ὅλους.

• **Ε**κίνησε ἔτσι ἓνα πρωτὶ ὁ Γέροντας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Μοναστήρι καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἠγούμενο νὰ ἰδῇ ὅλους τοὺς Μοναχοὺς. Ἐκεῖνος ἔδωσε εὐθύς διαταγὴ νὰ παρουσιασθοῦν στὸν Γέροντα ὅλοι οἱ Μοναχοί. Ὁ Γέροντας παρατηροῦσε ἓναν - ἓναν μὲ προσοχή, μὰ δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος. Δὲν εἶδε ἀνάμεσά τους ἐκεῖνον πού τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ὁ Θεός.

- Πρέπει νὰ ὑπάρχη κι ἄλλος Ἀδελφὸς στοῦ Κοινόβιο, εἶπε στὸν Ἠγούμενο.

- Naί, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, εἶναι ἀκόμη ἓνας, λιγάκι βλαμμένος στοῦ μυαλό, πού δουλεύει στοῦ χωράφι.

- Φέρτε κι αὐτόν, παρακάλεσε ὁ Ὅσιος.

• **Ο**δήγησαν μὲ τὴν βία τὸν Ἀδελφὸ στὸν Γέροντα.

Ἐκεῖνος μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε, γιατί ἀναγνώρισε ἐκεῖνον, πού τοῦ εἶχε φανερώσει ὁ Θεός. Ὑστερα τὸν πήρε παράμερα καὶ τὸν ρώτησε ποιά ἦταν ἡ κρυφὴ ἐργασία του.

- Δὲν κάνω τίποτε, Ἄββᾶ, ἔλεγε ἐκεῖνος. Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἀνόητος.

Με τὰ πολλὰ ὁ Ἀδελφὸς ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ:

- Ὁ Γέροντάς μου, Ἄββᾶ, ἀφ' ὅτου ἦλθα στοῦ Κοινόβιο, πρὶν πολλὰ χρόνια, ἔβαλε τὸ βόδι τῆς Μονῆς στοῦ Κελλί πού δουλεύω καὶ κοιμᾶμαι.

Αὐτὸ μοῦ σπάζει κάθε μέρα τὸ σχοινὶ πού πλέκω. Τριάντα χρόνια ὑπομένω αὐτὴ τὴ δοκιμασία κι οὔτε μὰ φορὰ δὲν ἄφησα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ βάλῃ κακὸ λογισμό ἐναντίον τοῦ Ἄββᾶ μου. Οὔτε τὸ ζῶο ἔδειρα ποτε.

Πλέκω διαρκῶς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ σχοινί μου, εὐχαριστώντας τὸν Θεὸ γιὰ τὸν μικρὸ αὐτὸ πειρασμό.

• **Θ**άυμασε ὁ Ἅγιος τὴν ὑπομονὴ τοῦ καλοῦ ἐκείνου ὑποτακτικοῦ καὶ ἀπ' αὐτὴν κατάλαβε καὶ τὶς ὑπόλοιπες ἀρετὲς του.

ΟΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ὠφελούν ΤΟΥΣ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΟΥΣ

Πρό ἐτῶν, κοιμήθηκε τὸν αἰώνιο ὕπνο ἡ Εὐαγγελία, μητέρα τοῦ Μοναχοῦ Σεραφεῖμ, Ἀδελφοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς **ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ**.

Ο Μοναχὸς Σεραφεῖμ, ἐπειδὴ γνώριζε τὴν ἀρετὴ καὶ παρρησία ποῦ εἶχε στὸν Θεὸ ὁ Γέροντας Κωνστάντιος, ἐπίσης καὶ αὐτὸς Ἀδελφὸς τῆς ἰδίας Μονῆς, μὲ εὐλάβεια καὶ πίστι, τὸν παρεκάλεσε νὰ κἀνῃ ἰδιαίτερη προσευχὴ, γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς τῆς μητέρας του.

Ο Γερο - Κωνστάντιος ἦταν ὑπόδειγμα ὑπακοῆς, ταπεινώσεως καὶ ἀδιαλείπτου προσευχῆς. Ἄγνός καὶ πρόθυμος νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅλους τοὺς Ἀδελφούς, παρά τὸ ὑπέργηρο τῆς ἡλικίας του. Στὴν ἀρχή, ἀπὸ ὑπερβολικὴ ταπεινώσι, ἀπέφυγε νὰ δεχθῇ τὴν παράκλησι αὐτῆ τοῦ Ἀδελφοῦ Σεραφεῖμ, ἀλλὰ ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ πίστι τοῦ νεώτερου αὐτοῦ Μοναχοῦ, ἐπεισαν τὸν Γέροντα Κωνστάντιο νὰ κἀνῃ προσευχὴ καὶ κομποσκοίνια γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίας.

Μετά ἀπὸ σαράντα ἡμέρες, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἰδιαίτερης αὐτῆς προσευχῆς, παρουσιάζεται μπροστὰ στὸν Γέροντα Κωνστάντιο μιά γυναικεῖα μορφή, ἡ ὁποία εὐχαριστοῦσε τὸν Γέροντα γιὰ τὴν θερμὴ προσευχὴ, ποῦ ἔκανε γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς, καὶ τὸν βεβαίωσε ὅτι πολλὴ ψυχικὴ ὠφέλεια καὶ ἀνακούφισι ἔλαβε ἀπὸ τὸν πανάγαθο καὶ πολυευσπλαχνο Θεό.

Ὁ Γερο - Κωνστάντιος, στὸ φάσμα τῆς γυναικεῖας αὐτῆς μορφῆς εἶπε: "Ποιά εἶσαι ἐσὺ, ἀδελφή, ποῦ μὲ εὐχαριστεῖς; Δέν σέ γνωρίζω. Καὶ γιὰ ποιά προσευχὴ μιλάς;"

Η γυναικί ἀπάντησε: "Σεβαστὲ Γέροντα, ἐγὼ εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ Μοναχοῦ Σεραφεῖμ, ποῦ σὰς παρακάλεσε νὰ προσευχηθῆς γιὰ μένα, καὶ παρακάλεσα τὸν Κύριο, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ σὰς εὐχαριστήσω καὶ νὰ σὰς βεβαιώσω, ὅτι πολλὴ ἀνακούφισι αἰσθάνθηκε ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ προσευχὴ σας, Πάτερ, μὲ βοήθησε πολὺ νὰ τύχω τοῦ θείου ἐλέους".

Αμα εἶπεν αὐτά, ἔγινε ἄφαντο τὸ ὄραμα τῆς γυναικίς. Ὁ Γερο - Κωνστάντιος κάλεσε τότε τὸν Μοναχὸ Σεραφεῖμ, στὸν ὁποῖον διηγήθηκε τὸ ὄραμα. Μετὰ εὐχαρίστησαν μαζί τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν Αὐτοῦ Παναγία Μητέρα, Κυρία καὶ Δέσποινα Θεοτόκον, ποῦ εἶχαν καὶ οἱ δυὸ παρακαλέσει, γιὰ νὰ βοηθηθῇ ἡ ψυχὴ τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίας καὶ γιὰ τὴν πληροφορία αὐτή.

Μετά τὸ γεγονὸς αὐτό, ὁ Γερο - Κωνστάντιος, σὲ βαθύ γῆρας (91 χρόνων), ἄφησε τὴν πρόσκαιρη αὐτῆ ζωὴ τὸ 1973 καὶ εἰσηλθε στὰ οὐράνια καὶ θεία Σκηνώματα θριαμβευτικά, στὴν αἰώνια καὶ μακαρία ζωὴ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Τὸ γεγονὸς ποῦ ἀναφέραμε, μαρτυρημένο ἀπὸ πολλοὺς συγχρόνους μας Μοναχοὺς, ἄς γίνῃ ἓνα καλὸ μάθημα σὲ ἐκείνους ποῦ λένε πὼς δέν ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ, ὅτι πεθαίνει ἡ ψυχὴ, ὅτι ἡ Κόλασι καὶ ὁ Παράδεισος εἶναι ἐδῶ, στὴν γῆ!

Αλλοὶ πάλι λένε πὼς δέν ἦρθε κανεὶς νὰ μᾶς φανερώσῃ τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια, ἂν ὑπάρχη δηλαδὴ ἄλλος κόσμος, αἰώνιος.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δέν μελετοῦν τὴν Ἁγία Γραφή καὶ δέν πιστεύουν στὸ ἱερό Εὐαγγέλιο, τὸ ὁποῖο καθαρὰ μᾶς πληροφορεῖ καὶ μὲ κάθε λεπτομέρεια μᾶς ἐξηγεῖ, γιὰ τὴν πέρα ἀπὸ τὸν τάφο ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ γιὰ τὸ ὅτι συνεχίζεται ἡ ζωὴ τῶν πνευμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι αἰώνια καὶ ἀθάνατα. Καὶ ὅταν λέμε πνεύματα, ἐννοοῦμε τίς ψυχές.

Ολα μᾶς διδάσκουν, ὅτι οἱ ψυχές τῶν κεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν μας πολλὴν ὠφέλεια παίρνουν μὲ τίς προσευχές καὶ τὰ ἱερά Μνημόσυνα, ποῦ γι' αὐτὲς κάνει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, στὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται τὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ πολυευσπλαχνοῦ καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ, καὶ βοηθοῦνται σημαντικά ἀπὸ τίς εὐχές ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίως τῆς γλυκειᾶς μας Παναγίας.

Αθωνικά

πολιτεία

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀργυρῶ Παχῆ

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

